

כתבה מצולמת: בשולי החברה

אלי אטיאס

מאבק הפליטים, מחירי הדיור מרקיעי השחקים ודוח העוני שהוצג על שולחן הממשלה משקפים מציאות שכבר אי-אפשר להתעלם ממנה ■ אני צלם עיתונות ומרצה לצילום מזה 14 שנים ■ כחלק מתפיסת העולם שלי אני מחפש דרכים לחשוף את הסטודנטים שלי למעורבות בנושאים חברתיים דרך הצילום ■ הבעיות החברתיות מונחות על פתח ביתנו, ומצאתי כי הן קרובות גם למערכת עיתון "ידיעות חיפה" שנרתמה למטרה, להגדלת האחריות החברתית והאישית למה שקורה סביבנו ■ פרויקט הצילום שנה ב' של לימודי חוץ במגמת הצילום בוויצו חיפה יצא לדרך, דרך שבאה להאיר במעט את מה שקורה סביבנו ■ בעזרת הצילומים ננסה לספר סיפור שלא ניתן לתאר במילים שכן "תמונה שווה אלף מילים"

חדר האוכל מלא בדירורים מבוגרים, כולם ניצולי שואה. ריחות נעימים מהמטבח מילאו את החלל. צילמת.

בשעה חמש הרגשתי את פעימות הלב שלי. לא זוכר מה סיכמנו. אבל אני כבר ליד דלת ביתו. היא הייתה פתוחה קצת, כאלו הוא מחכה לי. בנימין צועק לי מבפנים: "תיכנס". "אני מוויילנה", כך הוא התחיל והמשיך לספר ללא הפסקה, "נשארו בוויילנה ההורים ועוד ארבע ילדים". שוב צילמתי את התנועות שלו. ברגע מסוים הפסקתי לשמוע אותו, הוא היה מרוכז בסיפור ואני בו. הגוף שלו כאב, ירד לו דם מהאף, המטפלת טיפלה בו. צילמתי. "בגיל 17 עברתי להולנד, המלחמה פרצה ב-1939 ונשארת תקוע שם. השיגו עבורי תעודת זהות עם שם בדוי נוצרי וכך ניצלתי". חשבת איך הוא שומר על חייו במשך שש שנים לבר בהולנד הנאצית. בנימין ממשיך בסיפור הנורא על רצח הוריו ואחיותיו בוויילנה, אני מתבלבל בין מהירות וצמצום, אסור לי להתרגש, אני הצלם. בנימין כבר לבוש ועומד בחדר, עקום אבל עומד. אני מלווה אותו לארוחת הערב. בחוץ הפניסים לא דולקים, הוא כועס: "למה...." הוא צועד ללא עזרה, רק עם הליכון. אני מודה לו ומבטיח לחזור לבקר אותו.

■ גיל פייטוסי הוא סטודנט בקורס צילום במקצוע שנה ב'.

עד 120

כתב וצילם: גיל פייטוסי

רגישות ונחישות אלה התכונות שהמרצה בקורס "צילום מגזין", מעביר לסטודנטים שלו. קיב-לתי משימה: כתבה על ניצול שואה. נאחזתי בדברים שלימד אותי וניגשתי לעבודה. פגשתי את בנימין גינזבורג בחדר אוכל בבית השייך לעמותת יד עזר לחבר בחיפה. ראיתי אותו מתקרב לשולחנו בעזרת ההליכון ומתיישב במקומו הקבוע. ניגשתי אליו והוא הזמין אותי לשבת לידו, ישבתי ושתקתי. המטפלת שלו מתרוצצת סביבו, מביאה לו מגוון מאכלים, בתזמון מושלם ובלי בזבוז זמן. אני מביט בו כל הזמן והוא מרוכז במנת השניצל. צילמתי. בסוף הארוחה הוא מילמל משהו כמו: עכשיו אני הולך לנוח עד חמש, אחר-כך נדבר.